

Consell Comarcal de l'Alt Penedès

Diputació
de Barcelona
Àrea d'Educació

Llegendes de l'Alt Penedès

La calaixera
Col·lecció

Consell Comarcal de l'Alt Penedès

Llegendes de l'Alt Penedès

La calaixera
Col·lecció

Consell Comarcal de l'Alt Penedès

Col·lecció:

La Calaixera. Edicions del Consell Comarcal de l'Alt Penedès

Disseny i muntatge:

Consell Comarcal del Garraf

Coordinació Tècnica:

Ciò Jover i Lluïsa Mera, Àrea d'Ensenyament del Consell Comarcal de l'Alt Penedès

Textos:

CEIP Baltà Elies - Vilafranca del Penedès
 CEIP Jacint Verdaguer - Sant Sadurní d'Anoia
 CEIP Mediona - Sant Joan de Mediona
 CEIP Avinyonet - Avinyonet del Penedès
 CEIP Sant Jordi - Sant Pau d'Ordal -Subirats
 CEIP Font-rubià - Font-rubí

Impressió: Gràfiques Llopart - Sant Sadurní d'Anoia

Dipòsit legal: B-3.753-1999

Pròleg

CONÈIXER ÉS RECORDAR

Plató (427-347 aC)

En rebre l'encàrrec d'escriure el pròleg d'aquest llibre, vaig estar temptat de començar a fer una relació dels mèrits d'una comunitat educativa (una escola) que es debat en una lluita desigual amb la societat de consum. Volia parlar de la capacitat imaginativa que necessita el professional de l'ensenyament per captar l'atenció d'un alumnat acostumat a un ritme de vida i uns valors que estan oposats als que volen donar com a prioritaris en un ensenyament del segle XXI.

Ja ho tenia escrit, m'havia quedat força bé i, abans d'imprimir vaig pensar en tu, el que m'estàs llegint. Terrible!: em vaig sentir com els antics capellans que, als sermons, condemnaven qui no havia vingut a missa sense pensar que aquells no l'escoltaven i els que havien vingut era per alimentar el seu esperit.

És veritat, quan trobes un alumnat capaç d'escriure un llibre de rondalles és perquè al seu costat hi ha un professorat i uns pares amb unes inquietuds i uns objectius contraris als que havien estat objecte de la meva originària crítica.

Qui pot haver obert aquest llibre? Qui m'està llegint?

Crec que estic en mans d'un o una professional de l'ensenyament amb inquietuds, que cerca idees noves, que frueix amb les rondalles, que sap aprendre del present i del passat.

M'està llegint l'educador o l'educadora que ha treballat les rondalles i que, fent una gran feina amagada, ha motivat el seu alumnat per descobrir nous camins en antigues paraules.

També m'estan llegint el pare o la mare que se sent protagonista de l'educació dels seus fills. Sou aquests pares i mares, un xic patidors, que cerqueu nous estímuls, noves idees i noves lectures que motivin els vostres fills.

Penso que possiblement m'està llegint algun dels alumnes que han col·laborat en el redactat d'aquest llibre; a vosaltres us vull engrescar a seguir llegint, a seguir madurant i a continuar escrivint.

És possible que m'estiguin llegint persones pel fet que em coneguin i per veure què dic. A vosaltres us diré: "Passeu plana, que arriba una experiència al·lucinant, ja que trobareu els menuts de casa escrivint sobre velles històries i passant-s'ho bé mentre estudien."

Segur que em deixo algú dels qui m'estan llegint, disculpeu.

No vull deixar passar l'oportunitat de dir-vos qui em penso que no em llegirà. Us ho dic per suggerir-vos que, si n'identifiqueu cap, li recomaneu aquest llibre: li podeu donar una grata sorpresa.

Crec que no em llegirà qui a l'escola voldria "canviar de canal", passar ràpidament la classe, aturar les estones d'esbarjo, o desendollar-la. Tampoc em llegirà qui esmorza amb dibuixos animats, dina amb fantasies animades i, abans d'anar-se'n a dormir, ha de prendre la seva dosi diària de violència.

És una llàstima, ja que tantes estones divertides per descobrir les rondalles dels nostres municipis no es poden quedar en un armari.

No vull deixar d'expressar el meu agraïment a qui, des del seu anonimat o bé amb una decisió concreta, ha fet possible aquest llibre. És un agraïment sincer de qui està convençut que "conèixer és recordar" i que, per recordar, necessitem iniciatives com aquesta.

Ja està, passa full i navega en les històries del teu municipi (segur que començaràs per les del teu poble), però no deixis de mirar les del poble del costat, les del poble de l'equip que us va guanyar diumenge a la lliga, les rondalles del poble de la coral que va venir durant la festa major... les rondalles del Penedès.

Servand Casas i Mateo
Mestre

LA REINA DE CANTALLOPS

Temps era temps quan, segons expliquen les persones de més edat del meu poble, va passar un fet extraordinari.

Aleshores, la gent viatjava en carros tirats per potents cavalls. Els seus desplaçaments

eren lents i parsimoniosos, però, en compensació, es podia gaudir del paisatge que la marxa lenta proporcionava.

Una gran cort es dirigia camí de Barcelona, seguint l'actual carretera de Vilafranca, però vet aquí que, com que el temps amenaçava pluja i la nit s'acostava, van decidir buscar lloc per menjar, reposar i dormir. Durant la nit els llops van fer un concert de cants i xerrades contínues. A la primera albada, la reina es va llevar sobresaltada, i es va preparar per a una immediata partida. La dona de l'hostaler, per cortesia, va preguntar a la reina:

—Com ha passat vostra mercè la nit?

I la reina li respongué:

—Molt malament, perquè els udols dels llops eren massa a prop i tenia por que es fiquessin al meu llit.

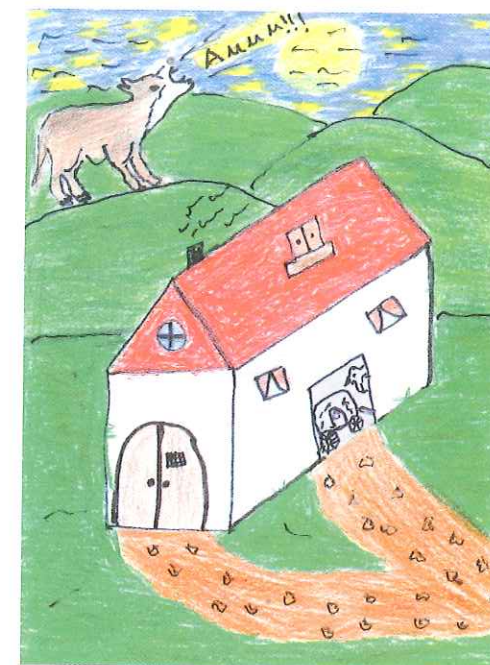
Continuant la conversa, la reina va preguntar: —Quin nom té aquest poble?

L'hostalera li respongué: —Vilaformosa.

Si jo visqués en aquest poble, li canviaria el nom i li posaria Cantallops, ja que aquests són els veritables habitants. En marxar la cort, els veïns van comentar les paraules de la reina.

I no se sap com, però des d'aquell dia el nom de Vilaformosa es va transformar en Cantallops.

És per això que les persones que passen per la carretera i veuen un nom tan estrany han de saber que tot ve de l'estada de la reina, en una nit de lluna plena, a l'hostal de cal Joan i la Mercè.

Escola: CEIP Baltà Elies, alumnes de 2n cicle superior.
Municipi: Vilafranca del Penedès.

LA RECADERA DE SANT JOAN

A Sant Joan de Mediona, fa molts anys, no hi havia farmàcies. Hi havia una senyora que feia de recadera i cada dia anava a Sant Quintí a buscar medicaments que receptaven els dos metges del poble, i feia quatre quilòmetres per anar i quatre més per tornar, fes fred o fes calor; i, a més, aquesta senyora tocava les campanes del poble i també li deien "la campanera".

Ves per on, ara hi ha una farmàcia i un metge... i les campanes no les toca ningú.

Montserrat Casals i Cristina González

Escola: *CEIP Jacint Verdaguer*.
Municipi: *Sant Sadurní d'Anoia*.

LA MORT DE SADURNÍ

Fa molts anys, en el poble de Sant Sadurní d'Anoia vivia un capellà anomenat Sadurní.

Els romans passaven pels pobles matant els capellans. Una nit freda van passar per Sant Sadurní d'Anoia, van veure el capellà Sadurní passejant i li van preguntar dos cops si creia en Jesús, i ell tots dos cops els va respondre que sí. Llavors els romans es van posar furiosos i van anar on dormien els toros, van agafar els dos toros que corrien més i els van portar on estava el capellà Sadurní. Van agafar les quatre cordes més fortes i van lligar-li dues cordes a cada peu i, les altres dues, una a cada banya dels dos toros.

Des d'aquell dia van fer-li un homenatge a l'església de Sant Sadurní d'Anoia.

Van dibuixar la del Sadurní i la dels dos toros al costat.

Tamara Garcès, Mireia Sànchez, Lorena Mella

Escola: CEIP Jacint Verdaguer.
Municipi: Sant Sadurní d'Anoia.

EL MORRUT D'ORDAL

Era un bandoler que atracava els vianants de la serralada d'Ordal.

Una vegada hi passà un general amb els seus soldats, que resistien d'allò més. El Morrut li donà a entendre al general que no hi tenia res a fer i li va ensenyar les barretines que es veien darrere dels matolls.

Veient-ho malament, el general es rendí i el trabucaire li prengué tot el que portaven tant ell com els seus soldats. Aleshores el militar s'adonà que darrere l'arbrat no hi havia ningú. Tot havia estat una estratagema del Morrut, el qual fou agafat i esquarterat.

Zoltán Józán i Antoni Masana

Escola: CEIP Jacint Verdaguer.
Municipi: Sant Sadurní d'Anoia.

LA LLEGENDA DE LA CAMPANA

Expliquen la gent gran que ara fa molts anys en unes vinyes situades entre una masia anomenada Mas Conill i una ermita que en deien de Sant Vicenç, hi havia enterrada una campana d'or.

Molta gent ha intentat trobar-la, fins i tot amb un detector de metalls, però fins ara ningú ho ha aconseguit.

Diuen que durant la guerra hi va haver molts ferits i un tal Pol, quan estava a punt de morir pels trets rebuts, va dir que entre la masia Mas Conill i l'ermita de Sant Vicenç hi havia la gran campana d'or.

Entre aquests dos llocs hi ha, aproximadament, tres kilòmetres; així que no van entendre el que aquell senyor volia dir.

Escola: CEIP Mediona. Cicle Superior.
Municipi: Sant Joan de Mediona.

16

Cristina Farrer i Georgina Saumell

17

La petita es deia Núria, tenia els cabells negres i llargs, tenia els ulls verds, era prima i no gaire alta, sempre portava un vestit blau i les sabates a conjunt.

Tots els joves les volien i elles es deixaven dir amoretes, tot fent veure que s'enamoraven d'ells. Al final els deixaven plantats.

I així anaven fent el mateix amb tots els joves que les volien. Tant els nois rics com els nois pobres n'havien sortit burlats.

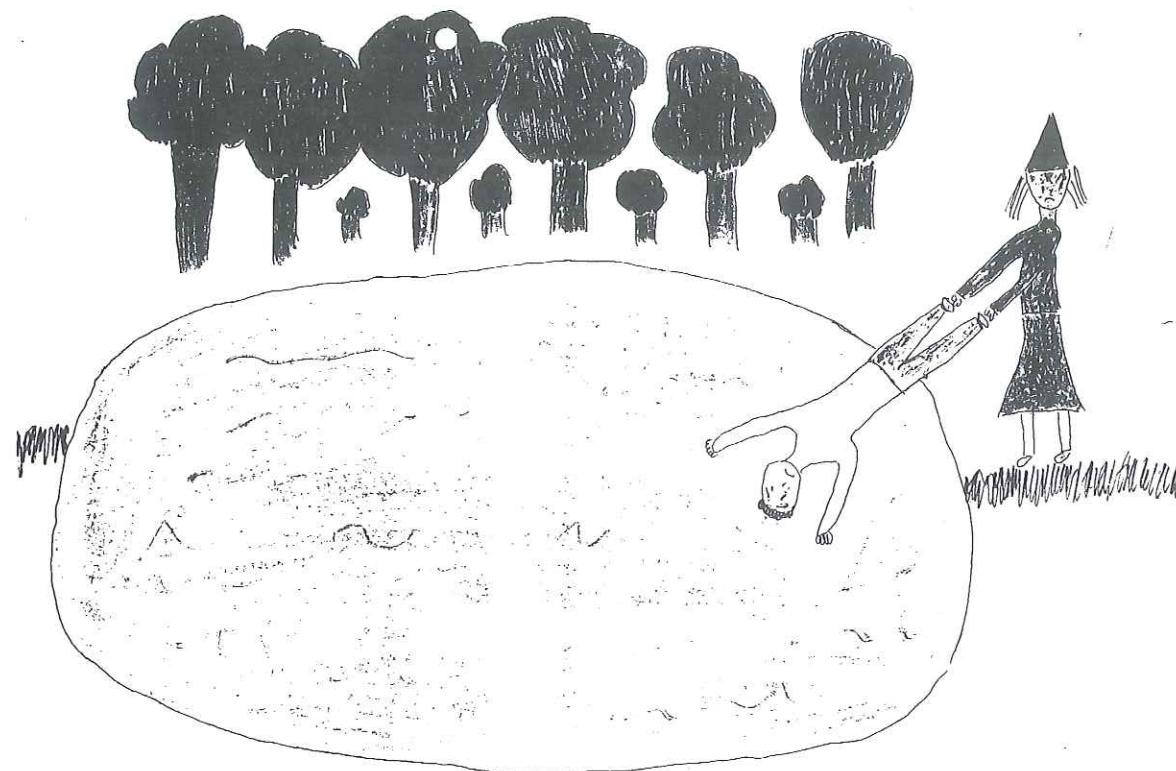
Tots ells recorregueren a les males passades i es van entendre amb bruixes perquè les encantessin. Des d'aquell dia estan tancades dins la cova del Bolet, sentint els corrents d'aigua i vent que passen per allí. No sortiran de la cova fins que parin els forts sorolls que produeixen.

Laura Coral i Yamina Naranjo

L' ENCANTADA DE CAN FÀBREGUES

Sobre aquesta llegenda hi ha diverses versions. La que té quelcom a veure amb Mediona diu:

Entre Mediona i Sant Quintí hi ha una masia, anomenada la masia de can Fàbregues, de Font-rubí. Aquesta bella masia l'havia heretat una noia molt bonica, molts eren els fadrins del poble i la comarca que la pretenien, però la noia rebutjava a tothom dient que encara no li havia arribat l'hora de casar-se.

Però tres joves d'allà a la rodalia la seguiren arreu del món i la bella dama, cansada de la seva bellesa, va anar a visitar la bruixa de la cova del Bolet. La donzella va demanar a la bruixa un encanteri, perquè ningú la pogués molestar i per lliurar-se dels pretendents que la seguien a tot arreu. La bruixa de la cova del Bolet va fer-li cas, i a la mateixa cova va quedar tancada.

La noia estava dreta damunt un alt altar, i envoltada per unes serps verinoses que no permetien que ningú s'hi acostés. Solament la persona que aconseguís travessar la bar-rera de les serps, i tocar la vora del seu vestit blanc, la desencantaria i es podria casar amb la dama.

Molts foren els que ho intentaren, però ningú no ho ha aconseguit fins ara, i els que ho han intentat han trobat la mort. I encara ara, al lloc més profund de la cova, continua la donzella fins que algú la desencanti. Únicament la nit de Sant Joan, a les dotze en punt de la nit, surt la noia a estendre la roba damunt de les argelagues que envolten la boca de la caverna.

Laia Ferrer i David Sòria

Escola: CEIP Mediona. *Cicle Superior.*
Municipi: Sant Joan de Mediona.

EL CRIST DE MEDIONA

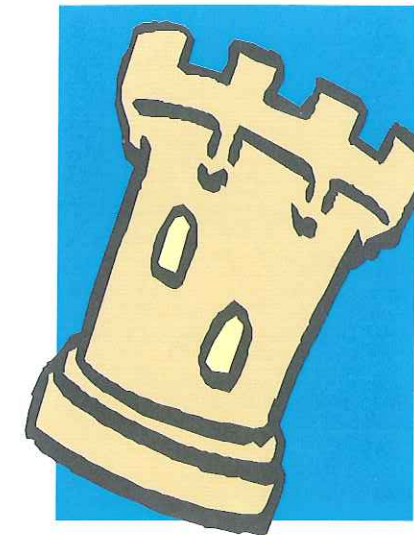
En un poble anomenat Mediona, els cristians patien una de les moltes persecucions que al llarg de la història han sofert.

En el castell de Mediona, situat en el cim d'una muntanya, hi trobem l'església de Santa Maria, on diuen que va ser enterrat el Sant Crist.

Un dia, en un camp molt a prop del castell, un pagès, llaurant el seu camp de blat amb una aixada, va veure que en un racó hi començaven a florir flors de tots colors.

Quan el pagès va parar per descansar uns moments, va veure que aquell racó del camp estava florit.

Va anar molt espantat a veure què era allò tan estrany.

El pagès va començar a cavar en aquell racó, i va ferir una estàtua de fusta, que era el Sant Crist.

De la ferida en va sortir sang.

La veu va córrer pel poble de Mediona i els seus voltants. I és a partir d'aquella troballa que la gent va a aquell indret per demanar favors al Sant Crist.

Francesc Isanta i Jemima Martínez

22

Escola: CEIP Mediona. Cicle Superior.
Municipi: Sant Joan de Mediona.

LA LLEGENDA DE LA REINA DE LA COVA DE MEDIONA

Sempre s'havia dit que en una cova, situada entre muntanyes i muntanyes, prop de les ruïnes del castell, hi havia una cova encantada, aquella cova tenia una fondària immensa, la cova estava rodejada de mates i moltes plantes de moltes menes i de molts colors.

Es deia que a l'interior d'aquella cova tan fosca i negra, hi vivia una reina, una reina en-

23

cantada. Aquella cova tan bonica i encantadora tenia guardat molt ocultament, perquè ningú no l'hi veiés, el tresor.

Aquesta reina encantada només se la podia desencantar just al punt de la mitjanit de Nadal.

Molta gent ho havia provat, ja començaven a entrar a la cova, la foscor d'aquella cova tan bonica els feia abandonar la bonica i arriscada aventura.

Roger Ferrer Ventura i Benjamí Martín

24

Escola: CEIP Mediona. Cicle Superior.
Municipi: Sant Joan de Mediona.

LA LLEGENDA DELS HOMES DE LA COVA

Hi havia una vegada una cova molt popular, la cova era i és avui encara anomenada la cova dels Homes del Bolet. Aquest nom té el seu origen en els homes que hi ha dibuixats a la paret.

A la part inferior del dibuix hi havia un escrit on hi deia: «Que ningú gosi acostar-se.»

25

Un jove valent, provinent del poble, va anar a la cova amb un martell. No va veure el rètol i va donar un cop al dibuix amb el martell. I en el mateix moment van començar a caure diners i més diners i entre els diners va caure el dibuix de la paret, fet d'or.

El jove va fer un gran salt d'alegria i va tornar al poble carregat de diners.

Sandra Ferran i Marçal Navarro

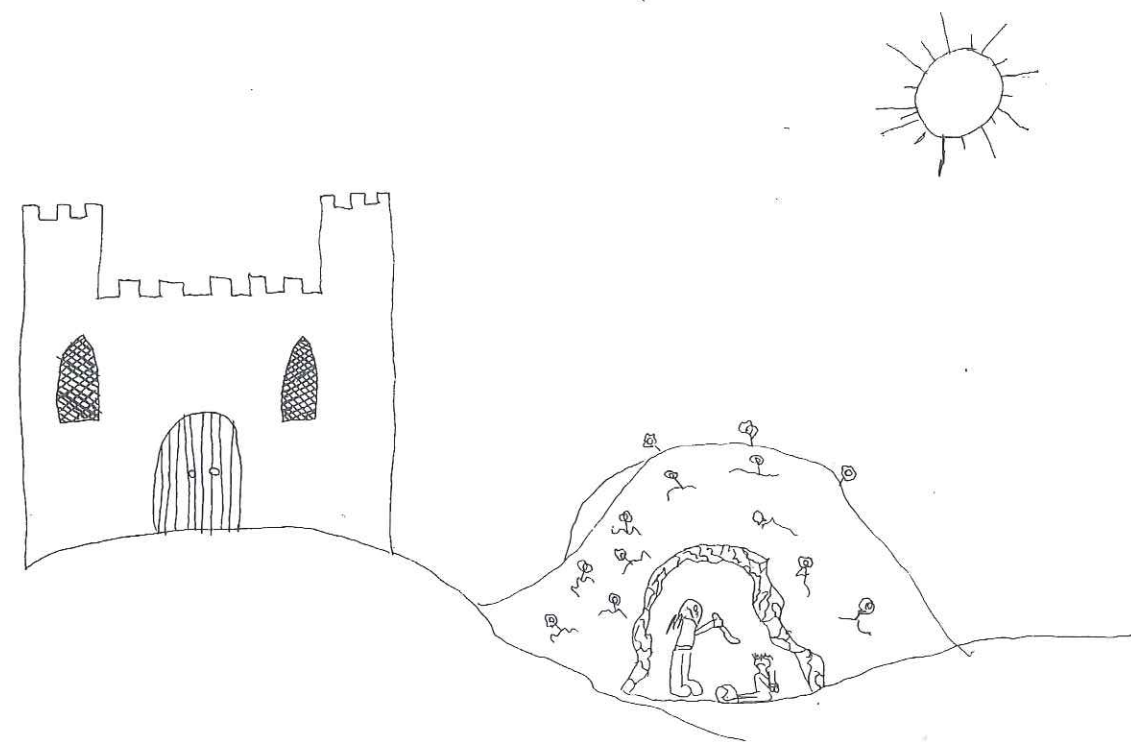
26

Escola: CEIP Mediona. Cicle Superior.
Municipi: Sant Joan de Mediona.

UNA DE TANTES LLEGENDES DE MEDIONA

Abans en aquest poble tothom era pobre. Hi havia una casa que tenia bastants fills, un de 10 anys, un de 14 anys i un de 8 anys. Eren tan pobres que havien d'anar a demanar caritat a Sant Quintí, passant pel castell de Mediona. Al castell hi havia una cova. Cap pobre passava per allà perquè la cova estava encantada.

Un dia van passar per allà, cosa que ningú mai havia fet, i van passar la nit allà. Van veure petjades i ells sempre les esborraven i ho van trobar molt estrany.

27

L'endemà van arribar a Sant Quintí i no van passar per la cova. Un pobre els va agafar, un es va escapar i l'altre va ser assassinat pel pobre. El de 8 anys estava a casa, el més gran va ser el que es va escapar, va anar a l'Ajuntament i van reunir tots els pobres. El nen el va reconèixer perquè li faltava un braç.

Marc Clara i Adam Martínez

28

Escola: CEIP Mediona. Cicle Superior.
Municipi: Sant Joan de Mediona.

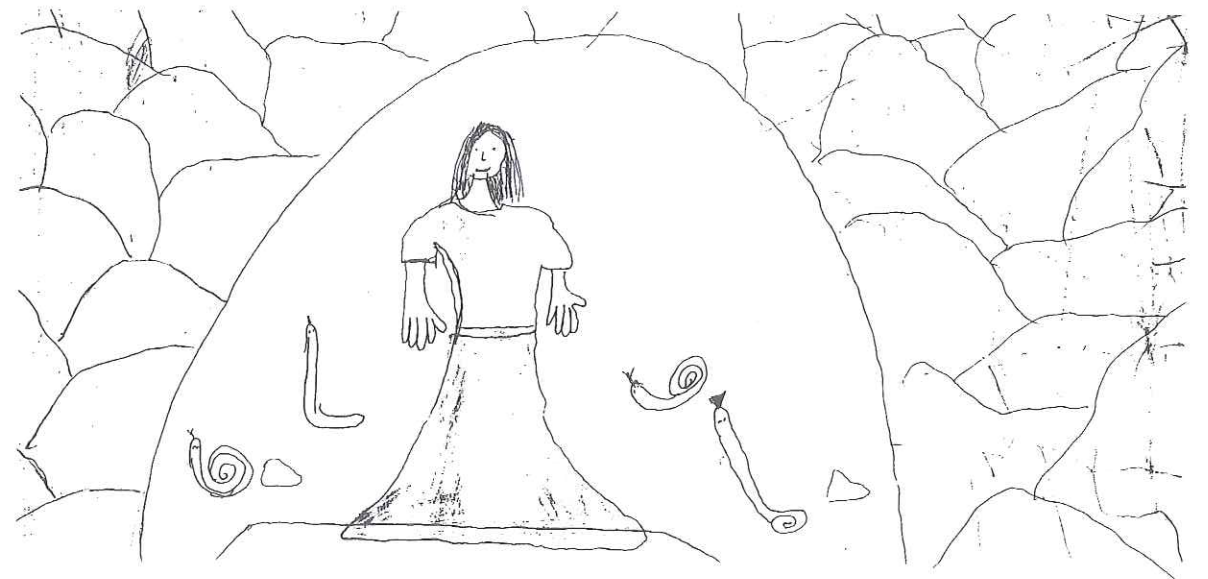
LLEGENDA DE LES BRUIXES

A Mediona, hi ha una riera que passa a prop del Castell.

D'aquesta riera se n'explica una llegenda coneguda com la llegenda de les bruixes.

El riu té moltes pedres, de moltes formes. És una riera molt profunda. La fantasia popular de Mediona deia que la reina de les bruixes que habitava en aquell indret, les nits de lluna plena, apareixia en forma d'un anyell, blanc, trist i molt quiet. La reina cridava els caminants amb una veu humana.

Cristina Casas i Francesc Ventura

Escola: CEIP Mediona. Cicle Superior.
Municipi: Sant Joan de Mediona.

29

ELS AVIS I ÀVIES ENS VISITEN

Abans els avis i les àvies explicaven moltes històries, contes, llegendes a tots els membres de la família.

Avui dia, cada cop és més difícil trobar el temps per escoltar totes les coses importants que la gent gran voldria explicar. Tots tenim molta feina i quan arribem a casa ens agrada més mirar la televisió que parlar amb els nostres avis o àvies.

Per això hem demanat a algunes persones grans del nostre poble que vinguessin a l'escola i ens expliquessin les seves històries.

La Sra. Josefina ens va parlar de quan era petita:

- *Anava a rentar a una bassa i a vegades era gelada.*
- *Portava carbó a Barcelona. Hi anava a peu.*

- Que a l'escola parlaven en castellà i per anar al wc deien si podien anar "al retrete" o al "excusado".
- Que els nens i nenes anaven separats a l'escola.
- Que a casa tothom treballava.

Ens va explicar un conte de la cabreta i d'un rossinyol.

Ens va recitar dos poemes.

Ens va cantar una cançó.

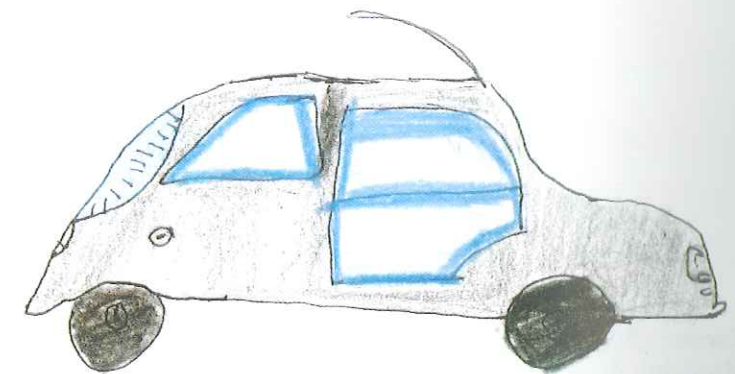
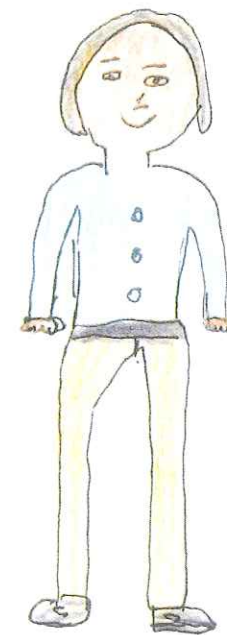

El Sr. Ton ens va explicar:

- La carretera.
- Les fonts.
- L'hort del Sr. Rector.
- Els arbres de la font del Cuscó i el pi del cementiri.
- Les festes que es feien antigament en el poble.
- La construcció del local.

Històries de quan ell era petit:

- Venia a aquesta escola i tenia un mestre que es deia Pelfort.
- Que pujaven darrere els camions perquè corrien molt poc i una vegada va caure i es va trencar la dent.
- Que venien els nens i nenes de l'Arboçar i de St. Sebastià a peu a l'escola.
- Que ha fet un recull del poble i té moltes fotos.

El Sr. Josep ens va explicar:

Les comunicacions i els transports 50 anys enrere.

- *Els cotxes i els camions anaven amb carbó, no corrien gaire, era difícil conduir, no qualsevol podia conduir; i tampoc no hi havia gaires pneumàtics nous. Com que la gent no en podia comprar de nous, en posava dos de vells i els omplia de draps perquè poguessin rodar.*
Els trens són elèctrics des de fa 20 o 30 anys. Anaven passant per tots els poblets fins a arribar a Barcelona.
- *A Avinyonet només hi havia tres cotxes, en tenien el Sr. metge, cal Soler i cal Forner. La resta de la gent anava amb diligències i només arribaven fins a Molins de Rei com a molt lluny. Per anar a Barcelona trigaven 3 o 4 hores, perquè els cavalls anaven molt a poc a poc, un home els podia seguir caminant.*
- *Quasi tothom tenia un cavall o una mula per estirar el carro. El primer cotxe popular que quasi tothom tenia va ser "Seat 600".*

El telèfon:

- *El número de telèfon tenia una o dues xifres. El telèfon era diferent, el receptor estava enganxat a la paret i l'auricular en un fil que es posava a l'orella.*
- *Per trucar havies de parlar amb una centraleta que hi havia en una casa del poble.*

Escola: CEIP Avinyonet.
Municipi: Avinyonet del Penedès.

EL PALMISSER

Una vegada hi havia un home que vivia a les Gunyoles i li deien el Palmisser, perquè feia molt bé les escombres amb margalló.

El Palmisser ja en venia, d'escombres per al poble, però la gent quan en tenia una o dues ja no en volia més.

Un bon dia al Palmisser se li va ocórrer que, si vengués les escombres a la vora de la carretera, la gent que passés per allí li compraria les escombres.

Al cap d'un temps es va fer una casa al pla, just al costat de la carretera, per vendre les escombres.

La gent de les Gunyoles deien que tenia el cap ple de cabòries per haver-se fet una casa al pla (en aquella època les cases es feien a dalt de la muntanya i no pas al pla). Des d'aquell dia li van dir les Cabòries.

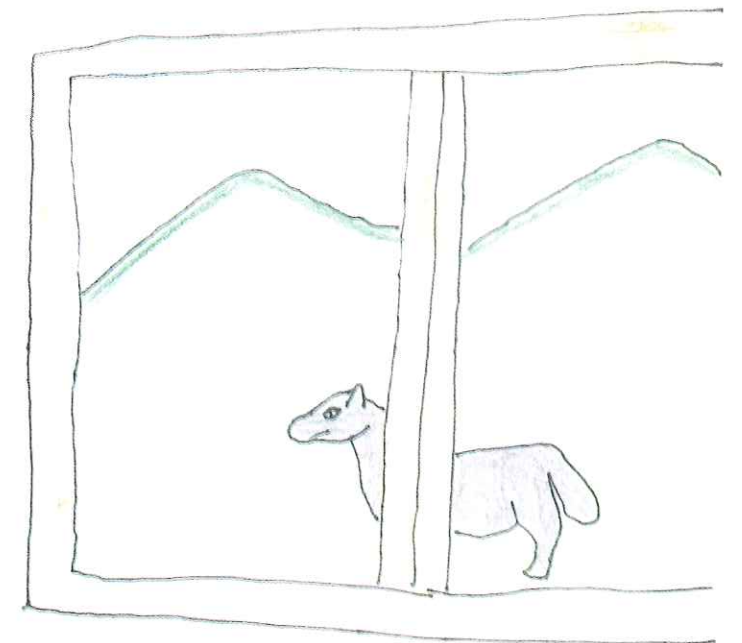
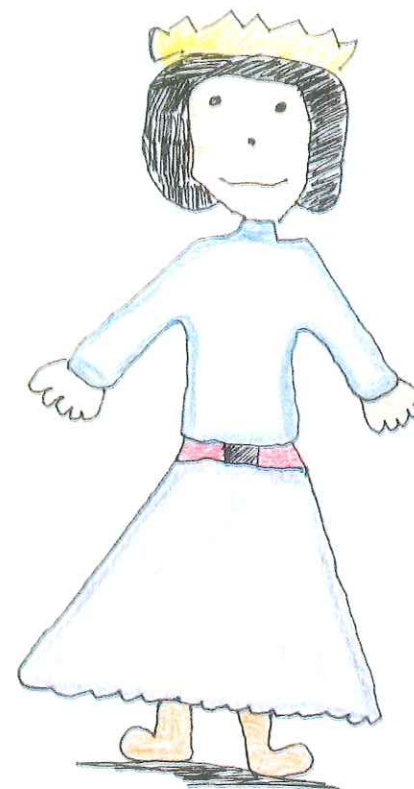
Escola: CEIP Avinyonet.
Municipi: Avinyonet del Penedès.

LA REINA DE CANTALLOPS

Abans Cantallops es deia Vilaformosa, i un dia va passar per allí una reina amb una diligència molt luxosa i es va adonar que havia de passar la nit a Vilaformosa perquè s'havia fet de nit.

L'hostaler li va fer el sopar i li donà la millor habitació que tenia. La reina, molt contenta, se n'anà a dormir, però els udols dels llops no la van deixar dormir. L'endemà al matí se n'anà i va batejar Vilaformosa amb el nom de Cantallops perquè no l'havien deixat dormir.

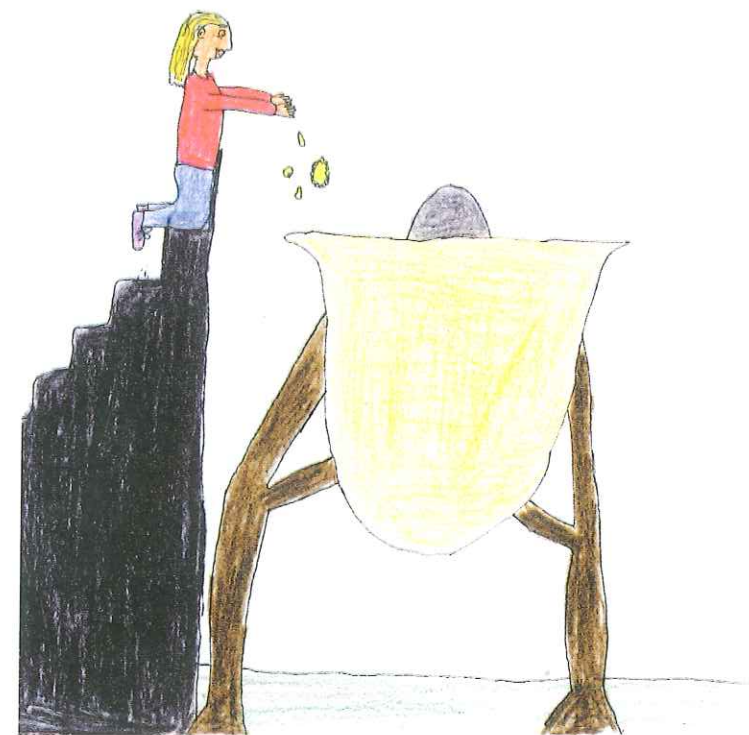
Escola: CEIP Avinyonet.
Municipi: Avinyonet del Penedès.

LA CAMPANA DE SANTA MAGDALENA

Durant la guerra, a Santa Magdalena, que era un mas que es trobava en el camí que va de les Gunyoles a l'Arboçar, hi havia gent que tenia pocs diners, i no volia que li prenguessin els que li quedaven.

Un dia van fer una reunió per si algú tenia alguna idea perquè no els prenguessin les seves riqueses. Al cap de molta estona de rumiar van decidir que despenjarien la campana de l'església i posarien totes les coses de valor allí, i després se n'anirien bosc enllà i la colgarien sota terra.

Escola: *CEIP Avinyonet.*
Municipi: *Avinyonet del Penedès.*

EL MARISCAL SUCHET

Napoleó tenia molts soldats, i volia conquerir tot Catalunya i va enviar el mariscal Suchet.

El mariscal Suchet buscava un lloc prou gran per a ell i els seus homes. Quan anava amb l'exèrcit, va passar per Avinyonet i es va quedar allí uns 2 anys, on actualment hi ha cal Sabater.

Escola: *CEIP Avinyonet.*
Municipi: *Avinyonet del Penedès.*

LA REINA DE CANTALLOPS

Fa molts anys era una reina que va passar la nit en una cotxeria, i no va poder dormir dels udols dels llops. Quan es va llevar, va preguntar com es deia i li van dir que es deia Vallformosa. La reina ho va trobar estrany, i des d'aquell dia la reina li va posar Cantallops.

Escola: CEIP Sant Jordi. 1r i 2n Cicle Mitjà.
Municipi: Sant Pau d'Ordal. Subirats.

LLEGENDA REFERIDA AL CASTELL DE SUBIRATS

Van aixecar-lo els moros i des d'allí organitzaren la lluita contra els catalans, i els feien tan estrall que el rei va creure precis de tot punt apoderar-se'n.

El rei va enviar un gran contingent de guerrers que van lluitar molt temps, però de cap manera no van poder vèncer els moros, fins que un dia decidí dirigir la brega ell mateix i així assolí apoderar-se del castell. El rei va sentir-se compassiu amb els moros que defensaven el castell i els va deixar anar. Per celebrar la victòria, el rei va fer una gran festa, al mateix castell, i el rei moro, que estava tancat a la presó del peu de la torre, sentia el brogit de la gatzara i s'estirava els pèls de la barba, i va jurar venjar-se del nostre rei. Al cap d'un temps, un moro va presentar-se al castell del rei. Va marxar del seu equip per ajudar els catalans. Quan anaven a fer la guerra amb els moros, el rei tenia set. El moro deia que sabia on hi havia una font i el rei li va donar una copa d'or per anar-la a omplir.

Aquest moro era el rei moro que s'havia afaitat la barba i els volia portar a una emboscada, però els cristians van guerrear contra els moros i els van guanyar.

El moro es va enamorar de la filla del rei i s'hi volia casar, però el rei després d'això va decidir que es casés amb el cavaller Subirats.

46

Escola: CEIP Sant Jordi. 1r i 2n Cicle Mitjà.
Municipi: Sant Pau d'Ordal. Subirats.

EL DIMONIET I EL CAVALLER

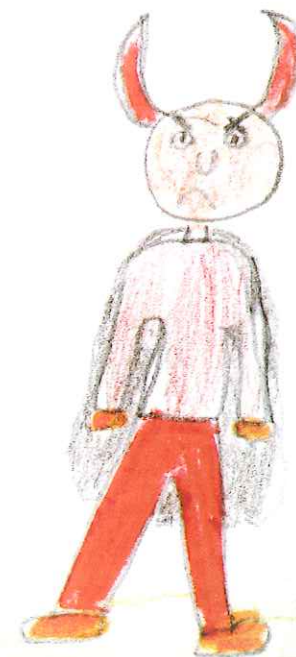
Una vegada hi havia un senyor d'Ordal que era orfe i molt jove. Duia mala vida, ho va perdre tot en el joc. Un dia va demanar l'ajut d'un dimoni i el dimoni li digué:

—Què vols, jove? Jo sóc el dimoni. Si vols ser més ric del que eres, hauràs de fer el que et mani: en set anys m'has de portar a col·libè. Ells dos van viatjar per tot el món.

Un dia el cavaller va voler anar a veure les muntanyes de Montserrat, va anar a la mare de Déu i li va somriure i li va dir:

—Tu en qui creus?

—Jo en Déu —i el dimoni va desaparèixer.

47

Escola: CEIP Sant Jordi. 1r i 2n Cicle Mitjà.
Municipi: Sant Pau d'Ordal. Subirats.

LLEGENDA DEL MORRUT D'ORDAL

Era un bandoler que anava atacant els vianants de la serralada d'Ordal. Una vegada, va passar un general i li va agafar totes les coses dels soldats.

El bandoler va fer veure que a darrere dels matolls hi havia més bandolers. El general es va adonar que els bandolers tan sols eren barretines penjades dels arbres. El van atrapar i se'l van endur a la presó.

Escola: CEIP Sant Jordi. 1r i 2n Cicle Mitjà.
Municipi: Sant Pau d'Ordal. Subirats.

LLEGENDES DE FONT-RUBÍ. La cova del Bolet

No fa pas gaire temps que la gent gosa a entrar a la cova del Bolet i ningú no l'ha pogut explorar del tot, encara que molts pretenguin haver-ne trobat la fi. La cova es troba al terme de Font-rubí i, a dintre, s'hi sent un soroll que deu provenir d'un corrent d'aigua interior.

El poble explica d'una forma pintoresca aquest soroll:

Hi havia a Font-rubí tres noies molt boniques i de casa molt rica. Els nois les volien, i a elles els agradava que els anessin al darrera. Les noies feien veure que estaven per ells i que els estimaven. Quan els tenien ben engrescats i refiats, aleshores elles se'n reien, els deixaven i començaven a engrescar d'altres xicots.

Els joves de Font-rubí i de la rodalia, a la fi, es van cansar de la mala fe de les donzelles i van recórrer a la bruixeria per tal de venjar-se'n. Es van entendre amb les bruixes, i aquestes, amb les seves males arts, les van encantar a la cova del Bolet. I diuen que d'allí no sortiran fins que no pari aquell soroll. Llavors es desencantaran i tornaran a ser les noies boniques que havien estat.

Aquesta no és l'única llegenda que floreix a la cova del Bolet. Allí s'hi situa també la de l'Encantada de Cal Fàbregues:

Hi havia a Font-rubí una masia de gran riquesa, que havia d'heretar una jove bella i capriciosa, filla única dels amos. Molts xicots del poble i, fins i tot, de la comarca s'hi volien casar, però ella no en volia saber res i els rebutjava tot dient que

no havia arribat encara l'hora de casar-se. El temps anava passant i la pubilla no es decidia per ningú. D'entre la colla de joves que l'havien volguda, n'hi havia tres que no es cansaven de demanar-la i de seguir-la, a pesar del seu rebuig. Se'ls trobava quan sortia a pasturar el bestiar, quan anava a passeig, als aplecs, balls...

Cansada de dir-los que no hi havia res a fer, se'n va anar a veure una bruixa que vivia a la cova del Bolet i li va demanar que l'encantés. D'aquesta manera la deixarien tranquil·la. Així ho va fer la bruixa i la pubilla es troba des de llavors encantada a la cova, vorejada d'escurçons que no permeten que ningú s'hi acosti.

L'encantament té una condició: només qui pogués travessar la muralla d'escurçons i tocar la vora del vestit la podria desencantar i casar-se amb ella.

I van ser molts els que van intentar d'entrar a la cova per desencantar la pubilla de Can Fàbregas. D'ells són els ossos que omplen el terra de la cova del Bolet, perquè no només no ho ha aconseguit ningú, sinó que cap no n'ha de sortir viu. Allí s'està la pubilla, segons creuen els avis del poble, i només a la nit de Sant Joan, a les dotze en punt, en surt a estendre la roba als esbarzers que hi ha davant la cova i que gairebé en barren el pas.

El nom de Font-rubí

Conten els més vells que entre el castell de Font-rubí i el coll de la Barraca hi havia una font de la qual brollava un bon doll d'aigua, generalment tèrbola i vermellosa, des de temps molt remots. Un dia s'assecà i n'ha desaparegut tot rastre. L'anomenaven *font rúbia* o la *font roja*.

D'aquí agafà el nom el castell que s'erigí al seu costat i més tard tot el municipi.

Escola: CEIP Font-Rubià.

Municipi: Font-rubí.

Llegendes de l'Alt Penedès

 La calaixera
Col·lecció
Consell Comarcal de l'Alt Penedès